

J. E. Bogomil:

Sama doma!

Y Loki je semenj o sveti Jederti. Ta semenj je zadnji pred veliko nočjo, in zato tudi pred veliko nočjo zadnja boljša priložnost, da se oskrbé ljudje z obleko, z obutvijo in z raznimi potrebnimi in nepotrebnimi sladkostmi za velikonočne praznike.

Tudi Mohorjeva dva, ata in mama, sta se namenila v Loko. Doma sta pa morala ostati Jožko in Minka — to pot prvič brez varuha in nadzorstva. Marinovo teto imata otroka sicer rada, pa je že drugam obljubila. Ko so jima pa mama omenili, da bi prišla Rokavčeva Mica, sta se pa otrokoma kar potemnila obraza, in solze so se posvetile v očeh — samo da bi Rokavčeve Mice ne bilo ...

»Bosta pa sama, če nočeta Mice,« so potem odločili mama. »Ali vaju ne bo strah?»

»Nič ne bo, nič! Saj bo vse zaprto, in strah še mogel ne bo v hišo,« je hitel Jožko, samo da bi se obranil tiste hude Rokavčeve Mice, ki hoče, da bi moral Jožko vse dopoldne mirno čepeti v hiši.

Tako sta ostala otroka sama doma. V pečici je bilo nekaj podpore: mleka in žgancev, v miznici dosti kruha, v čumnati pa lepo dišeča jabolka: vsega dosti, na izbiro! Tudi igrač otrokoma ni manjkalo. V srcu je pa redil Jožko ves ta dan upanje, da bo dobil za praznike nov klobuk, Minka pa tudi nekaj — nemara kaj nove obleke, da bo mogla v njej k božjemu grobu.

Otroka sta bila zadovoljna in vesela. Samo, da tistega otroškega strahu: tiste sitne Rokavčeve ni bilo.

O — o — o!

Dopoldne sta jo srečno prebila. Ali bolj, ko se je bližala poldanska ura, bolj jima je bilo tesno pri srcu. Pa ju ni bilo strah. Nič! Tiste dni pred sveto Jedertjo je jedel Jožko vsak večer krompir v obličah, in ta ima baje to moč, da preganja strah. Še danes zjutraj je enega pojedel, snoči si ga je nalašč za danes prihranil. Kje bo torej strah?

Oglasil se je pa pri Mohorjevih tisti dan namesto strahu gospod Dolgčas. To ti je tudi čuden patron! Nikjer ga ne vidiš, pa ga je povsod dosti po vsej hiši: še na obrazih visi, na oknih, na peči in tudi pod pečjo. Vsega sta sicer imela Mohorjeva otroka ta dan dosti: jedi, vode, igrač, smela sta tudi skakati po hiši in po čumnati, ali vendar — zunaj je sijalo tako prijazno sijalo ljubo solnce in ju vabilo na prosto, ali ven pa nista smela! To sta jima oče in mati strogo prepovedala. Ni treba praviti, zakaj? Taki-le možje, kakor sta Mohorjeva dva, gredo radi ven, vrat pa ne zapro za seboj, in v hišo pride tat...

O ta dolgčas! Otroka sta se ozirala, zijala in strmela skozi okno, da bi zagledala, kdaj bo zavozil s ceste na ulico in proti hiši Mohorjev konjiček. Ali mislite, da je prišel, ko je ura udarila tri, štiri...?

»Oooooo!« sta kmalu potem zavpila otroka oba hkrati. In takrat se je nadležni gospod Dolgčas kar *nekam izgubil in nikjer ga ni bilo več v Mohorjevi hiši*. Pred hišo se je pa ustavil Mohorjev voziček.

Mati so otrokoma brž razkazali mestne dobrote. Nekaj sta jih smela tudi pokusiti. Klobuk in obleko sta pa samo videla in potipala; drugače pa mora v skrinjo do praznikov.

Potem pa brž ven na solnce, na prosto, po zvončke in po trobentice, ki že cveto na Mohorjevem vrtu in trobijo pomladanski pozdrav.

